

„Et olle waid, wennike, „hüdis kuf,“
 „kes kõraes ellab, sel ka enneminne tulles
 „wahhest raste kahis kõtte, kui sel, kes
 „maddalast ellab.“ Kui ta ial sedda sai
 võlnud, tuli kuf ja wiis sedda uhtet rääs-
 tast, kes ni wägga surustelles ja hoop-
 pis sealt ladwa otsast äkkiste ära, ja
 kuf jäi omma paigal järrele.

Se tulles tühjast kiitlemisest ja surus-
 tellemisest, ja nenda saab kurri uhkus,
 kui ta teisi peälegi põlgab, pilkab ja nae-
 rab, wahhest kohhe omma palga kätte.
 Hoia ennast, sedda head, mis sinul on,
 ja teisel pudub, teise ette wiskamast ja
 hooplimast. Mõtke ikka, et kui sa ehk
 kuf surema au sees olled, süski ka sel al-
 lamal jälle on omma ossa rõmo ja head
 jäetud, mis sinna ehk foggoni ei tuüne.
 Kuf sai omma toidust perrenaele kääst, ja
 rääs-

räästas olli sest ilma. Räästa sornat'ed
 on isfearraniste need hulkujad, kes wah-
 hest alwast suagust said suremaks tõste-
 tud, ja niind teisi põlgwad, ja ommast
 ello põlwest suurt luggu tewad. Räästa
 wiisi nemmad lobbisewad kuf paljo, agga
 ei tea isse ommast juttust arwo tehha, et
 kuf wahhest rummalaid püüdwad petta.
 Wanneb agga neid õiete täbbele, siis leiab
 mittokord, et ei loppikas taskus, eaga
 leiwavollose kottis, ja mees isse agga
 hiph rrahas. Saab juis ka wahhest
 äkkiste otja.

Kelae alwema rahwa sees kulusse
 wahhest kaebamisi ja nuurimisi et nem-
 mad wägga maddala ello põlwe sees pea-
 wad ellama, kus ei olle sedda kõrkust,
 egga sedda suurt jõudo ja rõmo, mis,
 nen-